Miðvikudaginn 20. marz 1968.

Nr. 196/1967. **Haukur Pétursson**
(Ingi Ingimundarson hrl.)
gegn
Kristjáni Friðsteinssyni
(Agnar Gústafsson hrl.).

Dóminn skipuðu hinir reglulegu dómarar Hæstaréttar.

Fasteign. Skaðabótamál.

Dómur Hæstaréttar.

Máli þessu var upphaflega áfrýjað með stefnu 6. marz 1967, en útivistardómur gekk í því máli 4. desember s. á. Samkvæmt heimild í 36. gr. laga nr. 57/1962 hefur áfrýjandi skotið máli þessu af nýju til Hæstaréttar með stefnu 11. desember 1967.

Krefst hann aðallega, að hinn áfrýjaði dómur verði ómerktur og málinu vísað heim í hérað til löglegrar meðferðar, en til vara, að honum verði dæmd sýkna af kröfum stefnda. Þá krefst áfrýjandi málskostnaðar úr hendi stefnda bæði í héraði og hér fyrir dómi.

Stefndi krefst staðfestingar héraðsdóms og málskostnaðar úr hendi stefnda fyrir Hæstarétti.

Eigi eru efni til að taka til greina kröfu áfrýjanda um ómerkingu héraðsdóms.

Svo sem rakið er í héraðsdómi, seldi áfrýjandi stefnda íbúð í húsinu nr. 13 við Holtsgötu hér í borg með afsali 29. maí 1957, en áfrýjandi hafði byggt hús þetta. Í afsali er tekið fram, að íbúðinni fylgi „sér hitalögn". Stefndi mátti því treysta því, að heitt vatn til hitunar og nota í íbúðinni væri eigi sameiginlegt með öðrum íbúðum í húsinu. Samkvæmt þessu og að öðru leyti með skírskotun til forsendna héraðsdóms um þetta atriði ber að staðfesta niðurstöðu héraðsdóms, að því er þessa kröfu varðar.

Stefndi kveðst hafa orðið var sprungu í horni íbúðarinnar og leka í stofulofti, er hann flutti í íbúðina, en það virðist

hafa verið á árinu 1958. Hins vegar hefur stefndi gegn mótmælum áfrýjanda eigi sannað, að hann hafi kvartað undan galla þessum fyrr en með bréfi til áfrýjanda 15. marz 1960. Eins og málavöxtum er háttað og samkvæmt undirstöðurökum ákvæða 52. gr. laga nr. 39/1922 verður að telja, að kvörtun þessi hafi verið of seint fram komin. Ber því að sýkna áfrýjanda af kröfu stefnda um bætur vegna þessa galla.

Samkvæmt þessu verður áfrýjanda dæmt að greiða stefnda kr. 15.500.00 með vöxtum, svo sem ákveðið er í héraðsdómi.

Ákvæði héraðsdóms um málskostnað er staðfest.

Áfrýjandi greiði stefnda málskostnað fyrir Hæstarétti, sem ákveðst kr. 6.000.00.

Dómsorð:

Áfrýjandi, Haukur Pétursson, greiði stefnda, Kristjáni Friðsteinssyni, kr. 15.500.00 með 9% ársvöxtum frá 15. marz 1960 til 20. desember 1960, 7% ársvöxtum frá þeim degi til 1. janúar 1965, 6% ársvöxtum frá þeim degi til 1. janúar 1966 og 7% ársvöxtum frá þeim degi til greiðsludags.

Ákvæði héraðsdóms um málskostnað er staðfest.

Áfrýjandi greiði stefnda málskostnað fyrir Hæstarétti, kr. 6.000.00.

Dóminum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.

Dómur bæjarþings Reykjavíkur 10. febrúar 1967.

Mál þetta, sem tekið var til dóms 30. janúar s.l., hefur Kristján Friðsteinsson, Holtsgötu 13, Reykjavík, höfðað fyrir bæjarþinginu með stefnu, útgefinni 17. febrúar 1962, gegn Hauki Péturssyni, Austurbrún 39, Reykjavík, til greiðslu bóta að fjárhæð kr. 16.500.00 ásamt 9% ársvöxtum frá 15. marz 1960 til greiðsludags og málskostnaðar, þar með talinn matskostnaður, kr. 2.150.00, að skaðlausu samkvæmt taxta L. M. F. Í.

Við munnlegan flutning málsins voru þær breytingar gerðar af hálfu stefnanda á vaxtakröfu, að krafizt var 9% ársvaxta frá 15. marz 1960 til 29. des. 1960, 7% ársvaxta frá þeim degi til 1. janúar 1965, 6% ársvaxta frá þeim degi til 1. janúar 1966 og 7% ársvaxta frá þeim degi til greiðsludags.

Af hálfu stefnda eru þær dómkröfur gerðar, að hann verði sýknaður af öllum kröfum stefnanda og honum dæmdur málskostnaður að skaðlausu að mati dómarans.

Málavexti kveður stefnandi vera þá, að með afsali, dags. 29. maí 1957, hafi hann keypt þriggja herbergja íbúð á 3. hæð hússins nr. 13 við Holtsgötu af stefnda. Samkvæmt afsali skyldi vera sérhitalögn í íbúðinni, en í ljós hafi komið, að heitt kranavatn sé sameiginlegt með næstu hæð fyrir neðan. Þá hafi enn fremur komið í ljós leki í loftplötu í stofu. Stefnandi kveðst hafa látið dómkveðja matsmenn til þess að meta, hvað kosta mundi að bæta úr göllum þessum, og hafi þeir metið það á kr. 16.500.00. Auk þess hafi komið fram raki í svefnherbergi, sem matsmenn hafi metið á kr. 4.350.00, en þá fjárhæð hafi stefndi greitt auk innheimtulauna, kr. 1.035.00, dómkvaðningar, kr. 253.50, og hluta matskostnaðar, kr. 1.000.00. Frekari greiðslum hafi stefndi neitað, og kveðst stefnandi því vera tilneyddur að höfða mál þetta.

Stefnandi kveðst telja stefnda bera ábyrgð á öllum þeim göllum, sem um ræðir í matsgerðinni. Sérhitalögn eigi að vera samkvæmt afsali, en svo sé ekki. Þá hljóti stefndi að bera ábyrgð á leka þeim, sem fram hafi komið í stofulofti, þar sem slíkt hljóti að stafa af ófullnægjandi frágangi á umræddu lofti.

Stefndi hefur í greinargerð algerlega mótmælt því, að stefnandi eigi nokkra kröfu á hendur sér vegna afsals á umræddri íbúð. Stefnandi hafi fengið það, sem honum bar. Hann hafi tekið við íbúðinni 29. maí 1957 í því ástandi, sem hún var í og hann sætti sig við að öllu leyti, að því er frágang innanhúss snerti, eins og fram sé tekið í afsali. Stefnandi hafi að sjálfsögðu strax vitað um hið sameiginlega kranavatn, er hann greiddi hitareikning sinn. Það fyrsta, sem stefndi kveðst hafa heyrt frá stefnanda um þetta, sé bréf Agnars Gústafssonar héraðsdómslögmanns, dags. 5. maí 1960, dskj. nr. 7. Hinn 15. marz s. á. hafi stefnandi ritað sér bréf, þar sem hann reyni að tína til hluti til að kvarta um, en þar sé hvergi minnzt á hitalögnina. Þá er því haldið fram af stefnda í greinargerð, að þó að svo væri, að stefnandi hefði átt einhvern rétt samkvæmt afsali, sem sé mótmælt, þá hafi hann allavega fyrirgert honum fyrir tómlætis sakir.

Þá er af hálfu stefnda mótmælt eindregið þeim skilningi matsmanna, að ekki sé sérhitalögn, þó að sameiginlegt kranavatn sé með einni eða fleiri íbúðum. Það sé sérhitalögn, er íbúð ráði hita sínum sjálf, þ. e. geti lokað og opnað fyrir hita, án þess að það snerti aðrar íbúðir. Þannig sé með íbúð stefnanda. Auk þess sé á það að líta, að sparnaður sé að sameiginlegum mæli. Hiti sé góður og hitakostnaður lítill. Hafi stefnandi ekki sýnt fram á, að hann bíði tjón af þessu fyrirkomulagi. Varðandi úrbætur og kostnaðaratriði kveðst stefndi telja áætlun matsmanna þar um hreinustu fjarstæðu og telur, að breyta mætti þessu með miklu minni tilkostnaði. Kveðst stefndi mótmæla þessum lið matsins sem allt of háum. Þá kveðst hann og mótmæla liðnum kr. 500.00 fyrir hitaveitumæli, því að ekki verði séð, að krafa um hann verði byggð á afsali eða öðrum gögnum, sem stefnandi hafi lagt fram.

Stefndi kveðst enn fremur mótmæla vaxtakröfu frá 15. marz 1960 og verði ekki séð, á hverju hún sé byggð. Þá kveðst hann og telja óheimilt að dæma hærri vexti en 7%, fari svo, að hann verði dæmdur til að greiða eitthvað.

Kröfu stefnanda vegna leka í stofulofti er af hálfu stefnda mótmælt sem honum algerlega óviðkomandi. Kveður stefndi stefnanda ekki hafa með matsgerðinni eða á annan hátt sýnt fram á, að hér sé um að ræða galla, sem hann (stefndi) beri ábyrgð á, hvorki sem byggjandi hússins né seljandi. Er af hálfu stefnda tekið fram, að þegar hann hafi skilað af sér húsinu sumarið 1957, hafi enginn leki verið í því. Hornasprungur séu mjög algengar í steinhúsum, og virðist ekki enn hafa fundizt ráð til þess að koma í veg fyrir þær. Það hljóti að verða að teljast til viðhalds á húsinu að fylla í sprungur, sem kunni að koma með árunum, og sjá um, að málning sé í góðu lagi, en leiða mundi til ófyrirsjáanlegra vandræða, ef gera ætti byggjendur ábyrga fyrir slíkum sprungum í það óendanlega. Sé vandséð, hvar setja ætti mörkin fyrir slíkri ábyrgð. Ekki hafi verið sýnt fram á, að steypa sé gölluð eða að ekki hafi verið farið eftir teikningu og byggingarsamþykkt eða önnur handvömm átt sér stað af hendi stefnda.

Matsmennirnir, þeir Sveinn Torfi Sveinsson verkfræðingur og Sighvatur Einarsson pípulagningameistari, sem dómkvaddir voru til að meta ágalla þá á húseign stefnanda, sem mál þetta er risið af, hafa báðir mætt fyrir dómi og staðfest þar matsgerð sína,

sem lögð hefur verið fram í málinu sem dskj. nr. 3. Við yfirheyrslu, sem fram fór í málinu um leið, kveður vitnið Sveinn Torfi ekki vera til hér á landi faglega skilgreiningu á orðinu sérhitalögn, en telur hins vegar vera venju, að þegar talað sé um sérhitalögn, þá sé átt við upphitunarkerfi hússins og hitunarkerfi fyrir neyzluvatn. Vitnið kveðst telja þýðingarmikið atriði vegna hitakostnaðar, hvort kranavatn sé óskipt með tveimur eða fleiri íbúðum. Um hornasprungur, eins og um sé að ræða í íbúð stefnanda, segir vitnið, að þær séu mjög algengar í úthornum á steinsteyptum plötum og sé frekar erfitt að koma í veg fyrir þær, enda þótt vandað sé til járnabindingar. Vitnið kveður sprungurnar koma misjafnlega fljótt í ljós, sumar svo að segja strax, eftir að lokið hefur verið við að steypa, en aðrar kannske að nokkrum árum liðnum. Þá tekur vitnið og fram, að svokölluð vatns-sementstala steypunnar hafi einnig áhrif á þetta atriði.

Vitnið Sighvatur Einarsson skýrir svo frá, að það telji kranavatn og upphitunarvatn húsa vera innifalið í orðinu sérhitalögn. Kveðst vitnið telja það þýðingarmikið atriði í sambandi við sérhitalögn, hvort kranavatn sé sameiginlegt með tveimur íbúðum eða fleiri. Þá kveður vitnið hornasprungur svipaðar þeirri, sem hér um ræðir, vera á flestum húsum, en þær komi misjafnlega snemma í ljós.

Stefnandi, Kristján Friðsteinsson, hefur skýrt svo frá við aðiljayfirheyrslu í málinu, að stefndi hafi lofað honum mæli fyrir íbúðina, þegar kaupin voru gerð, en mælar hafi þá verið ófáanlegir og hafi stefndi lofað að bæta úr því síðar. Kveðst stefnandi hafa staðið í þeirri meiningu, að ekki þyrfti annarra úrbóta við en að fá settan upp sérmæli, þangað til hann las matsgerðina á dskj. nr. 3. Stefnandi kveðst ekki hafa krafið stefnda um mæli, á meðan hann bjó í húsinu, enda hafi hann staðið í þeirri meiningu, að stefndi mundi efna þetta loforð sitt, og hafi það orðið til að styrkja þessa trú hans, að stefndi hafi látið setja upp hitamæla á öðrum stöðum í húsinu á þessum tíma. Eftir að stefndi flutti úr húsinu, kveðst stefnandi hafa krafið hann um fyrrgreindan mæli í símtölum þeirra á milli, en ekki fengið neitt ákveðið svar. Stefnandi kveðst ekki geta svarað því með vissu, hvort hann telji sig hafa tapað á því að hafa sameiginlegt kranavatn milli íbúðanna, þar sem honum sé ekki kunnugt um hitavatnseyðslu hinnar íbúðarinnar, en tekur hins vegar fram, að í sinni íbúð séu einungis 3 í heimili, en í hinni íbúðinni 5. Stefnandi

kveður húsið ekki hafa verið málað eða sprungufyllt að utan, eftir að hann flutti í íbúðina. Hann kveðst hafa orðið var við hornasprungu þá, sem um getur á dskj. nr. 3, skömmu eftir að hann flutti í íbúðina, hins vegar hafi ekki verið búið að múrhúða íbúðina að innan, er kaupsamningur var gerður milli aðiljanna.

Stefndi, Haukur Pétursson, hefur skýrt svo frá við aðiljayfirheyrslu, að hann hafi ekki, er kaupin voru gerð, lofað stefnanda sérmæli, en kveðst hins vegar hafa tekið fram, að kranavatn væri sameiginlegt með íbúð stefnanda og annarri íbúð og ætti mælir að vera fyrir báðar íbúðirnar. Tekur stefndi fram, að áður en hann hafi lagt hitalögn í húsið, hafi honum verið tilkynnt af hálfu Hitaveitunnar, að hann fengi ekki sérmæli fyrir minnstu íbúðirnar í húsinu nema þær, sem voru á efstu hæð. Kveðst stefndi hafa fengið þær upplýsingar frá verkfræðingi þeim, sem sá um allar teikningar af húsinu, Bárði Daníelssyni, að hann fengi ekki sérmæla hjá Hitaveitunni fyrir minnstu íbúðirnar sakir þess, að ekki hafi verið til nógu nákvæmir mælar til að mæla svo lítið vatnsmagn, sem áætlað var til notkunar þessara íbúða, og hafi íbúð stefnanda verið ein af þeim. Stefndi kveðst aðspurður telja rangt frá greint á dskj. nr. 9 og tekur fram, að hann telji vottorðið hlutdrægt, þar sem Ólafur Pétursson og stefnandi reki skrifstofu saman.

Aðiljar málsins voru samprófaðir um það, sem á milli ber, en báðir aðiljar hafa haldið fast við sinn framburð, og náðist því ekki frekara samræmi.

Rökstuðningur málsaðilja við dómkröfur þeirra hefur þegar verið rakinn. Dómendur hafa farið á vettvang ásamt lögmönnum beggja málsaðilja.

Matsgerð hinna dómkvöddu matsmanna á dómsskj. nr. 3 hljóðar svo:

„Matsgerð í matsmáli nr. 5-1961 í Reykjavík.

Með matsbeiðni, dags. 30. janúar 1961, erum við undirritaðir kvaddir til að gera matsgerð í ofannefndu matsmáli. Matið fór fram 10. febrúar 1961 kl. 1730, og voru mættir matsbeiðandi, Kristján Friðsteinsson, Holtsgötu 13, og Haukur Pétursson, Austurbrún 39, báðir í Reykjavík.

1.0 Gallar.

1.1 Samkvæmt matsbeiðninni er íbúð matsbeiðanda talin vera á sama hitakerfi og næsta hæð fyrir neðan, en skyldi vera sérhitalögn í íbúðinni skv. afsali.

Rannsókn sýndi, að sérhitalögn er fyrir hvora íbúð, en heitt kranavatn er óskipt milli þeirra.

Matsmenn álíta það ekki vera sérhitalögn, þar sem er sameiginlegt heitt kranavatn, og ákvæði afsals þar um því ekki fullnægt.

1.2 Komið hefur fram raki og leki í svefnherbergi og stofulofti. Greinileg merki sáust um það, og stafar hann í stofunni af lekri sprungu í loftplötu (svokallaðri hornasprungu). Í svefnherbergi stafar raki aftur greinilega af illa eða óeinangruðu þaki, sem er yfir svefnherberginu.

2.0 Úrbætur.

2.1 Það er unnt að skipta lögninni fyrir heita kranavatnið á milli íbúðanna, sem saman eru um mæli, og sennilegt er, að þá megi fá sérmæli fyrir kerfið hjá Hitaveitu Reykjavíkur, og yrðu þá kerfin bæði með sérhitaveitu, en slíkt kerfi telur matsbeiðandi sig hafa átt kröfu á frá hendi seljanda.

Hitaveitulögnin kemur upp úr gólfi í baðherbergi, og mætti leggja þaðan granna lögn í eirpípu undir gólflista stofu og eldhúss, höggvið í vegg þeirra herbergja.

2.2 Þétta þarf sprungu í stofu, svo að ekki komi þar leki, til þess þarf að komast að húsinu utanfrá, finna sprunguna og fylla í hana með asfaltefni, sem lokar henni. Loft yfir svefnherbergi þarf að einangra, helst með 7 cm plastfroðuplötum eða þess háttar. Væntanlega þarf til þess að rjúfa þakjárn og þak til að koma þar inn plastplötunum.

3.0 Kostnaðaratriði.

3.1	Lögn á pípu, höggva rauf í veggi og ganga frá gólflistum og málningu herbergja	kr. 15.000.00
	Hitaveitumælir	— 500.00
3.2	Þétta leka á stofulofti	— 1.000.00
	Gera við þakeinangrun yfir svefnherbergi ..	— 4.350.00
		Alls kr. 20.850.00

Ekki er ástæða að meta verðrýrnun íbúðarinnar, sbr. 4. mgr. matsbeiðninnar, vegna sameiginlegs kerfis, þar eð hér að ofan er sýnt fram á, að lausn þess máls er möguleg. Dregizt hefur að ganga frá matsgerð þessari af ýmsum ástæðum, og er beðið velvirðingar á þeim drætti".

Til fyllri skýringa á framanritaðri matsgerð kvöddu dómendur annan matsmanna, Svein Torfa Sveinsson verkfræðing, fyrir dóm og lögðu fyrir hann eftirfarandi spurningar:

1. Er það ekki rétt skilið, að íbúðirnar séu saman um mæli í kjallara og að öll heitavatnsnotkun íbúðanna renni um þennan mæli? Vitnið svaraði spurningu þessari játandi.

2. Mundi það ekki haldast svo, eftir að sérmælir sá, er um getur í matsgerðinni, væri kominn upp? Sem svar við þessari spurningu tók vitnið fram, að það sé langur tími liðinn, síðan matið fór fram, og af þeim ástæðum muni það ekki greinilega, hvað fyrir því og meðmatsmanni hafi vakað á þeim tíma, þegar matsgerðin var samin. Umrædd upphæð í lið 3.1 telur vitnið, að mundi á þessum tíma hafa verið fullnægjandi til greiðslu þess að koma á algeru sérhitakerfi fyrir umræddа íbúð, og telur það að öllu leyti unnt.

Þá var og vitnið um það spurt, hvort rétt sé, að á þeim tíma, sem umrædd íbúð var byggð, hafi ekki fengizt mælar hjá Hitaveitu Reykjavíkur, sem mældu svo lítið vatnsmagn sem hér um ræðir. Vitnið kvaðst ekki geta fullyrt, á hvaða ári svokallaðir svissneskir mælar hafi verið notaðir í kerfi Hitaveitunnar — áður hefðu verið notaðir amerískir mælar, sem hefðu verið mjög ónákvæmir á litlu rennsli, en þeir svissnesku aftur verið nákvæmir við sömu aðstæður. Vitnið hringdi til hitaveitustjórans í Reykjavík, á meðan á réttarhaldinu stóð, og hafði eftir honum, að svissnesku mælarnir hefðu ekki verið notaðir á kerfi Hitaveitunnar fyrr en árið 1958 að hann minnti.

Eins og fram kemur í stefnu og greinargerð, hefur stefndi þegar greitt kostnað vegna raka í svefnherbergi, eins og hann hefur verið metinn af hinum dómkvöddu matsmönnum samkvæmt matsgerð.

Eru því dómkröfur máls þessa aðeins út af þeim liðum matsgerðarinnar, er varða hitakerfi og leka á stofulofti.

Samkvæmt kaupsamningi á dskj. nr. 17 hefur stefnandi selt Guðmundi Péturssyni íbúð þá, sem um ræðir í máli þessu, hinn 26. júní 1964, en í kaupsamningnum er tekið fram, að málarekstur þessi sé kaupanda með öllu óviðkomandi. Er því ekki um aðiljaskipti að kröfunni að ræða.

Eins og áður er tekið fram, ber stefndi m. a. fyrir sig þá varnarástæðu, að þó að svo væri, að stefnandi hefði átt einhvern rétt samkvæmt afsali, þá hafi hann allavega fyrirgert honum fyrir tómlætis sakir.

Á þetta þykir ekki verða fallizt, eins og máli þessu er háttað, m. a. þegar litið er til þess, að stefndi greiddi, eftir að matsgerðin

lá fyrir, hluta matsfjárhæðarinnar, áður en til málshöfðunar kom.

Skal þá fyrst vikið að fyrri kröfuliðnum, þ. e. varðandi hitakerfið.

Í áðurgreindri matsgerð taka matsmenn það sérstaklega fram, að þeir álíti það ekki vera sérhitalögn þar, sem sé sameiginlegt heitt kranavatn, og ákvæði afsals þar um því ekki fullnægt.

Við athugun á vettvangi kom í ljós, að í umræddri íbúð, sem stefnt er út af, er hægt að opna og loka fyrir heita vatnið á hitakerfinu, en heitt kranavatn er sameiginlegt með næstu íbúð fyrir neðan, eins og í matsgerðinni greinir. Þá er og heitt kranavatn í þvottahúsi sameiginlegt, og sameiginlegur mælir er fyrir hitakerfi beggja íbúðanna.

Dómendur eru sammála matsmönnum um það, að ekki sé hægt að telja sérhitalögn í íbúð, þar sem heitt kranavatn sé sameiginlegt með annarri íbúð.

Matsmenn telja unnt að breyta hitalögninni fyrir umrædda íbúð þannig, að um algera sérhitalögn fyrir hana verði að ræða, en samkvæmt afsali er stefnanda lofað sérhitalögn, og ber því að taka þennan kröfulið til greina.

Varðandi hinn kröfuliðinn í máli þessu, þ. e. út af hornasprungu og leka í stofulofti, er þess að geta, að við skoðun á vettvangi mátti greina, að raki hafði verið í horni stofunnar, þar sem sprungan er, og einnig sást utan frá sprunga í útvegg um plötuskil.

Í afsali stefnda til stefnanda á umræddri eign segir m. a. svo: „Eignin selst í smíðum í núverandi ástandi, sem kaupandi hefur kynnt sér og sættir sig við að öllu leyti, að því er frágang innanhúss snertir, en seljandi skal hafa lokið við að múrhúða húsið og ganga frá því að utan og að hafa sléttað lóð þá, er húsinu fylgir, fyrir 1. júlí n. k., allt á sinn kostnað".

Í aðiljayfirheyrslu hefur stefnandi skýrt svo frá, að hann hafi orðið var við umrædda hornasprungu, skömmu eftir að hann flutti í íbúðina, hins vegar hafi ekki verið búið að múrhúða íbúðina að innan, er kaupsamningur var gerður milli aðiljanna. Þá kveður hann húsið ekki hafa verið málað eða sprungufyllt að utan, eftir að hann flutti í íbúðina.

Samkvæmt því, sem nú hefur verið rakið, líta dómendur svo á, að umræddur leki í stofulofti orsakist af leyndum galla, sem stefndi beri fébótaábyrgð á. En eins og ásigkomulag eignarinnar

var, er stefnandi festi kaup á henni, var þess tæpast að vænta, að hann yrði gallans var þá þegar, þar sem íbúðin var ómúrhúðuð bæði að utan og innan. Ber því einnig að taka þennan kröfulið til greina.

Verður því niðurstaða málsins sú, að stefnukrafan verður tekin til greina að fullu ásamt vöxtum, eins og krafizt hefur verið við munnlegan flutning málsins.

Samkvæmt þessum úrslitum málsins ber að dæma stefnda til að greiða stefnanda málskostnað, sem þykir hæfilega ákveðinn kr. 6.150.00, þar með talinn matskostnaður, kr. 2.150.00.

Valgarður Kristjánsson borgardómari kvað upp dóm þennan ásamt meðdómendunum Óskari Smith pípulagningameistara og Ögmundi Jónssyni verkfræðingi.

Dómsorð:

Stefndi, Haukur Pétursson, greiði stefnanda, Kristjáni Friðsteinssyni, kr. 16.500.00 ásamt 9% ársvöxtum frá 15. marz 1960 til 20. desember 1960, 7% ársvöxtum frá þeim degi til 1. janúar 1965, 6% ársvöxtum frá þeim degi til 1. janúar 1966 og 7% ársvöxtum frá þeim degi til greiðsludags og kr. 6.150.00 í málskostnað innan 15 daga frá lögbirtingu dóms þessa að viðlagðri aðför að lögum.